

des af arbejdsmarkedet, men at der sikres en fleksibilitet på arbejdsmarkedet, som vi så længe har efterspurgt.

Vi vil fra socialdemokratisk side trykke på de grønne knapper med meget stor tilfredshed.

Formanden:

Tak til fru Jytte Andersen. Så er det hr. Ole Sohn som ordfører.

Ole Sohn (SF):

Når man skal gennemanalysere det forslag, vi har til afstemning, i forhold til den udfordring, som vi står over for, så er der et stort, stort svælg. Den oprindelige opgave har været at bringe arbejdsstyrken i en sådan position, at folk havde mulighed for at blive længere tid på arbejdsmarkedet. Den demografiske udvikling kræver, at vi får arbejdsstyrken til at være en smule længere tid på arbejdsmarkedet. Det er der 179 folketingsmedlemmer, der er enige om.

Det, der er problemet med de stramninger af efterlønsreglerne og pensionsreglerne, som vi har til debat i dag, er, at man laver nogle forringelser for de grupper i samfundet, som ikke har andre valgmuligheder.

Man hæver efterlønsalderen. Det, som har været fremme i den offentlige debat, om, at man skulle hæve den til 61, 62 eller 63 år, er i virkelighedens verden blevet regeringens forslag, som går igennem med de 63 år. Det starter med 62 år, men så stiger det ret hurtigt til 63 år.

Men har derudover indlagt en indeksering, som betyder, at efterlønsalderen – det er en af Dansk Folkepartis sejr – på sigt kommer op på 66 år, og tilsvarende får vi så en pensionsalder på 71 år.

Jeg forstår simpelt hen ikke, hvad det geniale er i, at de grupper i samfundet, som ikke har valgmulighederne for at kunne lægge store pensionsopsparinger til side eller have store friværdier i egne boliger og lignende, lige nøjagtig er de grupper, der skal rammes.

Når fru Jytte Andersen beder SF om ikke at interessere sig så meget for kassedamen, hjemmehjælperen, jord- og betonarbejderen osv., for de skal nok klare sig, så er virkeligheden desværre en anden. Den er, at der ikke findes mange sygeplejersker på det danske arbejdsmarked i dag, der er 60 år, og at der næsten ingen jord- og betonarbejdere findes, der i dag er på arbejdsmarkedet som 60-årige. Sådan kan man blive ved.

Derfor er man altså på et galt spor, når man siger, at de, der har det hårdest fysiske og i øvrigt også meget hårdt mentalt arbejde, nu skal tvinges til at blive på arbejdsmarkedet, til de er 62 år – og på sigt op til 66 år. Så skal man jo være opmærksom på, at dertil kommer, at den skrappe modregningsregel, der i dag gælder for 60-62-årige, fremover kommer til at gælde for 66-68-årige. Så det er en markant stigning, man laver, uden at man ved, om den forebyggende indsats, som er nødvendig, kommer til at virke. Det, der er sat af til forebyggelse, hvad vi anerkender, er jo ikke en ekstraordinær indsats, der bliver lagt an til her, men en delvis genopretning af de 5 års nedskæringer på arbejdsmiljøområdet, som regeringen og Dansk Folkeparti bevidst har gennemført fra 2001 og frem til i dag.

Der er en ting mere, som man godt kan undre sig over i de seneste dages debatter, som vi specielt har haft med Det Radikale Venstre, der sammen med SF tordner mod skattestoppet som det ulighedsskabende element i samfundet, nemlig at Det Radikale Venstre med åbne arme er gået ind i en velfærdsaftale, som bygger på et skattestop. Og vismændene har lige tilkendegivet, at hvis skattestoppet fortsætter, vil alt det, som man har opnået i velfærdsforliget, simpelt hen blive ædt op af skattestoppet. Det må måske nok få De Radikale til at tænke en lille smule over, om der er sammenhæng mellem mål og midler, når man nu har et højt profileret område, som vi i øvrigt er helt enige i. Men der skal helst være sammenhæng mellem ord og gerning, og vi håber, at der kommer det siden hen.

Set med vores øjne er det et galt skridt, at man indfører stramninger, som alene rammer lavtlønsgrupperne, og de gør det målbevidst, og de gør det hårdt. Dertil kommer jo, hvilket heller ikke har været fremme, at man i forbindelse med forringelserne af efterløn og pension rent faktisk har forkortet den tid, vi har i den tredje alder, otiummet, fra de nuværende omkring 20½ år ned til 19½ år. Det vil sige, at man ud over at lave indeksering beslutter, at borgerne fremover kun må have 19½ år i gennemsnit i deres tredje alder. Det er noget af det, som Ældre Sagen har påpeget under udvalgsbehandlingen, men som ikke er taget ad notam.

Jeg synes sådan set, at Socialdemokraterne, når de om lidt trykker på de grønne knapper, skulle tænke lidt over, om det er den mest glørværdige indsats, de kan præstere i den her folketingssamling, for så er der et lille stykke vej, før vi kan sige, at nu går det fremad, også for Social-